

KÉT TÉMAVÁZ

1. (a tóma)

*A víztükör fölött a fények, látod, összeérnek.
Benned vagyok, mondja a tó a víznek, mint esőben
a pára, elvegyülsz. Úszik az ég, a parti fák, a házak.
A tó vizén úszó hajót kövesd. A séta délutánját,
azt kövesd. A partot, amely mindent körbevesz.
A lassú léptek hullámozása közt a tükröződő víz követ.
Utak vezetnek a tóhoz, amelyek véget érnek. Mi folytatódik,
mi hull vissza, mond, mi pattan el. Nem hallható
a mélyből azt a mozgást, ahogy a víz beszél:
Tükröm fölött a fények összeérnek, mint esőben
a pára, elvegyül a tó a vízzel. A kifeszülő
hullámok alól buborékok törik át a felszínt.
A tó ma lassan emelkedik. Az elmaradt a part fölött
magasan lebegő madár tartja még, míg el nem ejti.
Emlékszem az estre, mondja a tó, ahogy elsötétül,
a ködre, amelyben emlék vagyok, a víz morajlása.*

2. (tandoriolvasó)

*És odaát? Mi van arra a partra? Hogyan jut át, aki vissza?
Hal közelít vagy a tó? A madárszárny tolla, a hulló?
Víz viszi el a homályba, vagy rejti a fák koronája,
ahogy rikolt a madár – ugye hallja, aki vele száll?
Mögötted a víz feketülvén, mintha tükörbe merülnél –
botlik a rím – odaátra, mit viszel át s mi az ára?
Nézed a tót a madárral, ahogy olvad a fény el az árnyal,
arra talán ez a törvény: kékbe fehérül az örvény.*

*két verstördéke kötetben nem jelent meg, de az *Új Forrás* 1998-as októberi számában igen, helyi kötődéssel, a tatai tó partjáról számolva be. A vers újraközlésével búcsúznak tőle. (A Szerk.)